

I

28 d'agost

El corriol seguia el penya-segat. El vorejaven calamines en flor i brolloses una mica pansides que encatifaven la terra amb els seus pètals ennegrits. Tot d'insectes punxeguts hi havien cavat milers de forats i la sensació, sota els peus, era com d'una esponja morta de fred.

En Jacquemort avançava sense pressa tot mirant com el cor vermell fosc de les calamines batejava al sol. A cada pulsació s'enlairava un núvol de pol·len que tornava a caure damunt de les fulles tremoloses. Unes abelles feinejaven distretes.

Des del peu del penya-segat pujava la fressa suau i rauca de les ones. En Jacquemort es va abocar a la franja estreta de terra que el separava del buit. A baix, tot era molt lluny, a pic, i l'escuma tremolava als cossiols de les roques com una gelea de juliol. Feia olor d'alga a la brasa. El vertigen va fer agenollar en Jacquemort a l'herba terrosa de l'es-

tiu i va tocar el sòl amb les mans esteses; sota els palmells, sentia cagallons de cabra de forma estranyament irregular i va concloure que entre els animals devia haver-hi un boc de Sodoma, espècie que pensava extingida.

Ara ja no tenia tanta por i va gosar inclinar-se de nou. Els grans llenços de roca vermella queien a la vertical dins l'aigua poc fonda, d'on tornaven a sortir gairebé de seguida per formar un penya-segat vermell a la cresta del qual en Jacquemort, de genollons, es vinclava.

La ressaca untava els esculls negres coronats de vapor que emergien d'ací d'allà. El sol corroïa la superfície del mar i l'embrutava amb grafitos obscens.

En Jacquemort es va aixecar i va reprendre la marxa. El camí girava. A l'esquerra, va veure falgueres ja tacades de rovell i brugueres florides. Les roques que sobresortien de l'aigua brillaven amb els cristalls de sal que hi duia la balandra. El terreny, cap a l'interior, pujava costerut. El sender evitava unes masses brutals de granit negre clapejat de més cagallons de cabra. Però de cabra, ni una. Els duaners les mataven, pels cagallons.

Va accelerar el pas i de sobte es va trobar a l'ombra, ja que els raigs del sol no aconseguien seguir-lo. Alleugerit per la frescor, caminava encara més de pressa. Les flors de calamina li passaven davant dels ulls com una cinta de foc tossut.

Certs senyals li van fer entendre que li faltava poc per arribar i va preocupar-se d'endregar amb cura la seva afilada barba pèl-roja abans de reprendre la marxa alegrement. Per un instant, la casa va aparèixer sencera entre dos pitons de

granit que l'erosió havia esculpit en forma de piruleta i que emmarcaven el sender com els pilars d'una poterna gegant. El camí girava de nou i en Jacquemort va perdre de vista la casa. Era bastant lluny del penya-segat, a dalt de tot. Quan va passar entre els dos blocs foscos, se li va desvelar tota, molt blanca, envoltada d'arbres insòlits. Una línia clara eixia de la portalada del jardí, serpentejava mandrosa pel pendís i, al final del trajecte, s'ajuntava al sender. En Jacquemort s'hi va dirigir. Quan ja arribava a dalt de tot es va posar a córrer; sentia crits.

De la portalada oberta de bat a bat cap als esglaons de l'entrada de casa, una mà previsorà havia desplegat una cinta de seda vermella. La cinta enfilava les escales fins al dormitori. En Jacquemort va seguir-la. Dins el llit reposava la mare, assaltada pels cent tretze dolors del part. En Jacquemort va deixar caure el maletí de cuir, va arromangar-se i va ensabonar-se les mans en un conc de lava sense polir.

II

Sol a la seva habitació, l'Angel s'estranyava de no patir. Sentia com la seva dona gemegava al dormitori veí però no podia anar a aguantar-li les mans si ella l'amenaçava amb un revòlver. Odiava tant la seva panxa inflada que no volia que ningú la veiés i preferia cridar sense testimonis. Ja feia dos mesos que l'Angel vivia sol en espera que tot s'acabés; meditava sobre temes ínfims. També girava en rodó bastant sovint, després d'haver-se assabentat, per reportatges, que els presos giren així, com si fossin bèsties. ¿Quines bèsties, però? Dormia i s'esforçava a dormir bo i pensant en les natges de la seva dona, ja que l'estat de la seva panxa feia que preferís imaginar-se-la d'esquena. Una de cada dues nits, es despertava amb un sotrac. El mal, en general, ja estava fet, sense cap satisfacció.

Els passos d'en Jacquemort ressonaven per l'escala quan els crits de la dona van interrompre's, i l'Angel va quedar atònit. Va apropar-se suaument a la porta per in-

tentar veure què passava, però el peu del llit l'hi amagava gairebé tot i es va fer mal de tant torçar-se l'ull dret, sense resultat apreciable. Es va aixecar i va parar l'orella, però no hi havia ningú per posar-hi res a dintre.

III

En Jacquemort va deixar el sabó a la vora del conc i va eixugar-se les mans. Tot seguit, va obrir el maletí. No gaire lluny, en un gerro elèctric, formiguejava una mica d'aigua. En Jacquemort hi va submergir un didal per esterilitzar-lo, se'l va enditar d'una revolada i va destapar la dona per fer-se una idea de tot plegat.

Quan va haver-ho vist, es va posar dret i va dir amb to de fàstic:

—N'hi ha tres.

A la cambra del costat es va sentir com queia un paper assecant.

—Tres... —va murmurar la mare, estranyada.

I tot seguit va tornar a xisclar, ja que la panxa li recordava de sobte que hi tenia mal.

En Jacquemort va arreplegar algunes pastilles fortificants del maletí i se les va empassar. Li farien falta. Tot seguit, va despenjar un bací i va rebotre'l contra terra per fer pujar els criats. Va sentir algú a baix que s'afanyava i galo-

pava per les escales. Va aparèixer la mainadera, vestida de blanc com si hagués d'anar a un enterrament xinès.

—Prepara els estris —va ordenar-li en Jacquemort—. ¿Com et dius?

—Tothom me diu Culblanc, sinyor —va respondre la mainadera amb un marcat accent de pagès.

—Per sort, no sóc tothom —va remugar en Jacquemort.

La noia no va dir res i va començar a llustrar uns dallonses niquelats. En Jacquemort es va atansar al llit. Tot d'una, la dona va callar. El dolor la violava.

En Jacquemort va agafar un estri del maletí i, amb gest expert, va afaitar-li el pubis. Tot seguit, amb un traç de pintura blanca, va circumscriure el camp operatori. La mainadera el mirava, lleugerament estupefacta, ja que els seus coneixements d'obstètrica no anaven gaire més enllà de l'observació del vedellar.

—¿Que tindries un diccionari mèdic? —va preguntar en Jacquemort tot endreçant el pinzell.

I havent-lo endreçat es va inclinar i va bufar la pintura perquè s'assequés més de pressa.

—Només tinc el *Catàleg general de la Manufactura Francesa d'Armes i Bicicletes* —va respondre la mainadera.

—Mala sort, ens hauria pogut ser útil.

Sense escoltar la resposta, va deixar vagarejar els ulls pel dormitori fins que van ensopegar amb la porta rere la qual s'avorria l'Angel.

—¿Qui s'avorreix rere aquesta porta? —va preguntar.

—És l'amo... Està tancat.

En aquell moment, la mare va sortir del seu estat de torpor i va proferir una sèrie de xiscles agudíssims. Obria i tancava els punys. En Jacquemort es va girar cap a la mainadera:

—¿Tens una palangana?

—Ara me n'hi vaig i la porto.

—Espavila't, criatura estúpida. ¿Que potser vols que la teva mestressa faci malbé aquest parell de llençols?

La mainadera va sortir corrents i en Jacquemort va sentir, amb delit, com s'entrebancava per les escales.

Es va apropar a la dona. Va acariciar-li dolçament la cara esglaiada. Ella, amb les dues mans, se li va aferrar al canell.

—¿Que vol veure el seu marit? —va preguntar en Jacquemort.

—I tant que sí. Però primer doni'm el revòlver que hi ha a l'armari...

En Jacquemort va assentir. La mainadera ja tornava, amb la palangana oval de pelar gossos.

—No tinc re més. Això o re.

—Ajuda'm a posar-l'hi sota l'esquena.

—Les vores tallen —va precisar la mainadera.

—Sí, deu ser una palangana de càstig.

—Però... —va mormolar la mainadera— ella no ha fet res de mal.

—¿I ha fet res de bo?

L'esquena afeixugada de la mare reposava a tocar de la bacina.

I ara, va sospirar en Jacquemort, ¿què hem de fer? Res d'això no té a veure amb la feina d'un psiquiatre.